

Mit navn er Maja Theodoraki og jeg gik på Københavns Film og Fotoskole i 2009-2010. Jeg er netop blevet færdig med min BA (Hons) Photography fra Camberwell College of Arts i London, hvor jeg har boet de sidste tre år. Nu er jeg flyttet tilbage til Danmark for at læse Visuel Kultur på Københavns Universitet.

Det var i min tid på Københavns Film og Fotoskole (KFF), at jeg for alvor begyndte at tage min drøm om at arbejde med fotografi seriøst. På det år jeg gik på KFF, lærte jeg både en masse tekniske og praktiske ting omkring fotografi, men også at tænke på en anden måde, når det kom til arbejdet med fotografi. Basisforløbet var godt i forhold til at lære at tage billeder sådan rent teknisk og blive stillet en masse opgaver i mange forskellige genrer, så jeg fandt ud af hvad der interesserede mig, og hvad der ikke gjorde. På projekt linien kunne jeg så fordybe mig i de projekter, jeg gerne ville lave, og det var også her, jeg lærte at reflektere på en mere dybdegående måde over, hvad det var jeg ville med mit fotografi.

Jeg tror, at det at KFF er et forholdsvis lille sted, og det at man er sammen med nogle mennesker, der brænder for lige præcis det man selv brænder for, gør at der opstår et helt unikt rum for virkelig at udvikle sin interesse. Jeg var i hvert fald ikke blevet klar til at tage en bachelor uddannelse på Camberwell, hverken praktisk eller mentalt, uden mit ophold på KFF.

Jeg har skrevet lidt om mit eget arbejde til bloggen IDOART. Her er et lille uddrag:

I mit seneste projekt, og afslutningsprojektet på min BA, har jeg fokuseret på bjergtoppe. Ved at fotografere toppene fra en bestemt vinkel og nærhed har jeg søgt at skabe portrætteringer af dem, som i deres form minder om portrætter af mennesker. Billeder af bjerge fremkalder oftest følelser af enten at være naturen overlegen eller en fornemmelse af at være naturen underlegen. De er enten taget nedefra, så bjerget virker monumentalt og større end os mennesker eller taget når bjerget er besteget, som et billede på hvordan vi har behersket naturen. For mig handler det ikke om at dokumentere sådanne oplevelser, men snarere om at se og opleve dem fra et ligestillet perspektiv. At se bjergene ansigt til ansigt og kunne undersøge detaljerne i dem. Generelt undersøger mit arbejde forholdet mellem menneske og natur, og det prøver at formidle et møde mellem de to. Et sanset møde. Hvad gør det ved en at stå ansigt til ansigt med sådan en enhed, der kan virke både fremmed og bekendt på en og samme tid?

